

[Ib Nørlund.]

Lige til spørgsmålet om konfrontationer. Jeg stillede et spørgsmål, om man fra dansk side nogen sinde på nogen måde havde mødet en afstandtagen fra de trusler, som fra officiel amerikansk side fremsættes netop i forbindelse med oliespørgsmålet. Jeg er klar over, at jeg ikke skal rette min forespørgsel til den foregående regering, fordi den daværende udenrigsminister har optrådt i radioen på en måde, hvor han fuldt og helt gik ind for denne amerikanske politik, men derfor vil jeg godt rette spørgsmålet til den nuværende regering, og hvis handelsministeren ikke mener at kunne svare i dag, kunne han måske give mig et løfte om nærmere oplysning i forbindelse med udvalgsbehandlingen. For jeg synes dog, det er en ganske væsentlig ting, hvis man vil have at vide, om den realpolitiske følge af denne aftale går i retning af konfrontation eller ej, at få sådanne kendsgerninger på bordet.

Sluttelig spørgsmålet om at sikre sig en så selvstændig stilling som muligt. Jeg mener ikke, at vi skal gå og vente, til der vælder olie op af den danske jord. Sådan er det ikke, men det bekymrer mig i og for sig, at ministeren overhovedet forbavses over, at man kan gøre sig overvejelser af den art. Spørgsmålet er da i forholdet til et marked, som er behersket af de store oliemonopoler, sådan som det har ligget hidtil: sker der væsentlige forskydninger i vores tid, som giver plads for en initiativrig politik fra dansk side til at sikre sig en større grad af uafhængighed end tidligere? Det har både at gøre med olielandenes mere selvstændige optræden og med de muligheder, som kan opstå ved alternative former for energianvendelse. Derfor vil jeg gerne bede ministeren bekræfte, at det ikke ligger ham helt fjernt at prøve at finde en selvstændig dansk energipolitik.

Handelsministeren (Erling Jensen):

Må jeg igen om begrebet konfrontation sige, at min vurdering er den, at denne konvention skal ses, som den foreligger, med sine egne bemærkninger og ikke ses ud fra flere års energipolitiske drøftelser fra enkeltstaters vedkommende. Men jeg skal da ikke fortænke hr. Ib Nørlund i at ønske eventuelt på denne baggrund et samråd med min

kollega udenrigsministeren om disse synspunkter i øvrigt.

Må jeg sige, når vi drøfter selvstændig energipolitik, at sådan som hr. Ib Nørlund nu formulerede det, tror jeg, vi er langt mere enige, end den første debat gav udtryk for, for hvis det, vi drøfter, er, at Danmark har en selvstændig forpligtelse til at formulere sin egen energipolitik, men derefter nok inden for den måtte konstatere, at den kun kan opfyldes i et samarbejde med andre lande, så er jeg enig. Jeg er enig i, at vi skal ikke starte bagvendt i den forstand, at vi skal påtage os forpligtelser, som vi ikke mener falder naturligt ind i de ønsker, Danmark isoleret set må have. Det mener jeg heller ikke, vi gør. Jeg mener at denne konvention er med til at skabe de nødvendige forudsætninger for, at vi kan tilrettelægge den energipolitik, der er den bedste for os.

Så kan jeg ikke lade være med måske lidt spøgefuldt at sige, når hr. Ib Nørlund slutter med at sige, at det er lidt trist, at vi har skjult denne lovs spændende indhold ved navnet kulbrinter, så der ikke er så mange i salen, som der burde være, skønt den efter hans mening har et udenrigspolitisk indhold, ja, så gad jeg dog netop vide, om ikke det er meget svarende til deltagerantallet på et vist tidspunkt under den udenrigspolitiske debat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til det energipolitiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om miljøministerens skriftlige redegørelse af 13. marts 1975 om genanvendelse.

(Redegørelse nr. I. Redegørelsen givet 13/3 75).

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Taletiden er 15 minutter for ordførere og 5 minutter for andre medlemmer.